



Είμαι ξεχωριστός... είμαι ξεχωριστός.
Δεν συγκρίνομαι με τους άλλους,
γιατί δεν μοιάζω με κανέναν!
Μιλάω, τραγουδάω, τρέχω και γελάω
με τον δικό μου τρόπο.
Εσένα; Τι σε κάνει ξεχωριστό;



Ήταν η πρώτη νύχτα των διακοπών στη Ρώμη! Η Άλεξ, ο Τάσι και η ξαδέλφη τους η Τσιλιβήθρα κουβέντιαζαν στην ταράτσα του σπιτιού του θείου Μπρούνο, του πατέρα της Τσιλιβήθρας. Το δείπνο με το οποίο γιόρτασαν τον ερχομό τους ήταν απίστευτο: πίτσες κι άλλες πίτσες, και μια λίμνη από σάλτσα ντομάτας όπου κολυμπούσαν λίγα σπαγγέτι. Κι όταν τα παιδιά είχαν πια σκάσει στο φαΐ και δεν μπορούσαν άλλο, ήρθαν και τα παγωτά, τα οποία ήταν τόσο νόστιμα, που... ε, θα «μπορούσαν» λίγο ακόμα!

«**Τα καλύτερα παγωτά στον κόσμο είναι της Ρώμης!** Το δικό μου ήταν σοκολάτα-καρύδα, **τέεελειο!**» είπε ενθουσιασμένη η Αλέξια.

«**Και πού το ξέρεις; Μήπως έχεις δοκιμάσει όλα τα παγωτά του κόσμου;**» την πείραξε ο Τάσι, ενώ χάιδευε την κοιλιά του σκύλου του Ρόκι.

«Άντε, εξυπνάκια», απάντησε η μεγάλη αδελφή του. «Κι εσύ; Έχεις δει πόσους λεκέδες από ντομάτα έχεις στην μπλούζα σου;»

Ο Τάσι διαμαρτυρήθηκε. «Δεν φταίω. Προσπάθησα να τους βγάλω, αλλά το μπάνιο στο εστιατόριο ήταν μαγεμένο: έψαχνα το σαπούνι και άνοιγε η βρύση. Έκανα πίσω, κι ένα καυτό κύμα αέρα μού φυσούσε τα μαλλιά και μου έκαιγε τα αυτιά. Βγήκα τρέχοντας, τρομοκρατημένος, και ούτε πλύθηκα ούτε στέγνωσα!»





Η Αλέξια και η Τσιλιβήθρα γελούσαν. Στα πόδια τους, ο Ρόκι και ο Πίξελ, το σκυλάκι της Τσιλιβήθρας, κοιτάζονταν λοξά, γιατί ίσα που γνωρίζονταν.

«Αλήθεια, Τάσι, πήρες τις βιταμίνες σου το πρωί;»

«Δεν πήρα τις βιταμίνες. Ήταν στη βαλίτσα», είπε ο Τάσι, ενώ χασμουριόταν.

«Ξέρεις τι είπε η μαμά: **θα μας αφήσουν να πάμε διακοπές στη Ρώμη αν είσαι υπεύθυνος και παίρνεις τις βιταμίνες σου...**»

Ο Τάσι άλλαξε έκφραση.

«**Η μαμά δεν είναι εδώ**», είπε προκλητικά. «**Εδώ δεν κάνει κουμάντο**».

Ξαφνικά, η ανάλαφρη και χαρούμενη ατμόσφαιρα έγινε βαριά, γεμάτη ένταση...



«**Εεεεε;**» είπε η Τσιλιβήθρα, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια. «**Τι σου συμβαίνει; Ξαφνικά έγινες ο Τάσι ο επαναστάτης χωρίς αιτία;**»

«Πες καλύτερα ο **Τάσι ο ζηλιάρोगατος**», αναστέναξε η Αλέξια. Από τότε που γεννήθηκε ο μικρός μας Μαξ, ο Τάσι δεν έχει κέφια...»

«**Μα είναι τόσο γλυκούλης!**» αναφώνησε η Τσιλιβήθρα. «Είδα φωτογραφίες! **Τόσο στρουμπουλός και όμορφος! Μιμιμιμιμι! Σου έρχεται να τον φας!**»

Το πρόσωπο του Τάσι ξίνισε λίγο ακόμα...

«**Αν με ρωτάς, μπορείς να τον φας ολόκληρο!** Τις νύχτες τσιρίζει, του τρέχουν τα σάλια, κάνει εμετό... Άσε που μυρίζει φριχτά! Ούτε γελάει ούτε μιλάει... Εγώ δεν μπορώ πια να παίζω μπάλα μέσα στο σπίτι, **κι επίσης δεν αφήνουν τον Ρόκι να πλησιάζει την κούνια!**»

Ο Ρόκι σήκωσε τα αυτιά και γρύλισε δυνατά για να δείξει ότι συμφωνεί απολύτα με τον Τάσι.

«**Και όλοι μιλούν παράξενα μαζί του!**» πρόσθεσε ο Τάσι αναποκοκκινισμένος. «**Μοιάζουν τελείως χαζοί! Γούτσου, γούτσου... Κούκου τσα, κούκου τσα... τσα!... Ασαατσά...!** Κι από πάνω, ο μπαμπάς και η μαμά είναι πάντα νυσταγμένοι! Τι μουσαφίρης κι αυτός! Εντελώς άχρηστος», είπε με πολύ σοβαρό ύφος.



«**Ζηλεύεις, Τάσι;**» ρώτησε η ξαδέλφη Τσιλιβήθρα κοιτάζοντάς τον με μια λάμψη στο βλέμμα. Ήταν έτοιμη να κάνει πλάκα για τη γέννηση του μωρού, αλλά τότε είδε ότι τα μάτια του Τάσι βούρκωσαν και γέμισαν δάκρυα. Έτσι σταμάτησε να χαϊδεύει τον Πίξελ, ανασηκώθηκε στον καναπέ, όπου ήταν ξαπλωμένη, και αγκάλιασε στοργικά τον αγαπημένο της ξάδελφο.

«**Έλα, Τάσι, μη στεναχωριέσαι, σε παρακαλώ! Τώρα είμαστε διακοπές στη Ρώμη! Και, πίστεψέ με, θα περάσουμε απίθανα!** Και όταν γυρίσεις σπίτι, ο Μαξ σίγουρα θα έχει μεγαλώσει και θα φέρεται πολύ καλύτερα. Θα το δεις!» του έδωσε κουράγιο η Τσιλιβήθρα.

Ο Τάσι είχε έναν κόμπο στον λαιμό και δεν μπόρεσε να απαντήσει τίποτα.

«Μακάρι να έχεις δίκιο και τα πράγματα να ξαναγίνουν όπως πριν», είπε η Αλέξια με έναν αναστεναγμό. «Δώσε μου μια κουβέρτα, σε παρακαλώ. **Τι καλά που ο θείος Μηρούνο μας άφησε να κοιμηθούμε στην ταρατσα! Τι όμορφες που είναι οι στέγες της Ρώμης!**»

